

Poštnina plačana v gotovini.

ANGELČEK

SLOVENSKI MLADINI

Letnik 36

1927/28

8

Usebina k 8. številki: Lea Fatur: Lisica in volk. — J. F. Bogomil: Deset vprašanj. — Božidar: Legenda o svetem Juriju. — Fr. Ločniškar: To vam pravim! (Pesem.) — Dva petelina. (2 sliki.) — Ivan Albreht: O siroti Zvonki. — J. E. Bogomil: Bogeek je umrl. — Fr. Ločniškar: Ptički. (Pesem.) — Albin Čebular: V zeleni vigradi. (Pesem.) — Črniški: Dragi Marijini otroci! — Uganke, skrivalice in drugo. — Rešitve 7. številke.

Razpis nagrade.

Kot nagrado za rešitev vseh zagonetk v Angelčku št. 8 razpisujemo: primerno mladinsko knjigo, kot si jo rešilec sam izbere, ali vezan Vrtec in Angelček 1922 ali vezan Vrtec in Angelček 1925/26 ali molitvenik »Pri Jezusu« (z zlato obrezo). Nagrado pa more dobiti le en rešilec, ki ga določi žreb.

Uprava Vrta (Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 80) ima še nevezan Vrtec 1922 (Din 7), 1925 (Din 10), 1926 (Din 14), 1926/27 (Din 14), nevezan Angelček 1921 (Din 4), 1924 (Din 5), 1925 (Din 6), 1926 (Din 8), 1926/27 (Din 8), vezan Vrtec 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1926/27 in vezan Angelček 1919, 1921, 1922, 1924, 1925, 1926, 1926/27.

V Jugoslovanski knjigarni se dobe poleg navedenih še Vrtec (vezan) 1910, 1911, 1913—1917, 1921; Angelček (vezan) 1895, 1906, 1908, 1912—1916, 1923.

Dobe se še vse številke Vrta in Angelčka 1927/28.

Vrtec s prilogo Angelček (10 številčk) stane za leto 1927/28 Din 22, Angelček sam Din 8.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrta in Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrta in Angelčka« (dr. Jožef Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Čekovni račun uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Zagonetke v Angelčku št. 7 so prav rešili: Viktor Stare, Marija Zupan, Anica Božnar, Vera Jug, Pepca Lampret, Primož Boncelj, Ladislav Bačak, Jana Rakušček, Ivan Čampa, Franc Šalehar, Stanislav Vogrič, Sonja Bakarčič, Josip Osana, Stanko Kocelj, Ljubljana; Franc Lombar, Zg. Šiška; Berta Grill, Sp. Šiška; Stanko Lampič, Črnuče; Franc Gogala, Rudolf Hlebec, Viktor Kregar, Josip Hočever, Janko Smid, Vojko Arko, Josip Vizler, št. Vid n. Lj.; Vanda, Cvetka in Marjan Koželj, Buklita, Jerica Ipavec, Anica Murn, Anica Turk, Santo Medved, Leopold Povše, Vinko Beličič, Milica Košir, Novo mesto; Karel Simčič, Viljem Čekuta, Maribor; Sonja Ermenc, Marija Stante, Amalija Zahojnik, Lenko Trante, Viktorija in Nada Durjava, Marija suster, Ivica Ortl, Zofika Marovt, Malčika Breznikar, Tonica Antloga, Kati Volavšek, Dragica Gornik, Lojzika in Tilka, Nesti Hillinger, Marija Mlakar, Nada, Franci in Julči suster, Božidar Lorber, Mira Žolgar, Ana Jan, Janežič, Mr. Vidmajer, Uršula Krašovec, Ana Kristan, Mr. Šlander, Mr. Berčnik, Cecilija Lešnik, Pavla Tošič, Mar. Korber, Tatjana Bitenc, Štefanija Sivka, Marjeta Florijančič, Zlatka Kukovec, Pavla Mlakar, Marica Kraupner, Marija Ozebek, Ljudmila Koštomaj, Marica Zagožen, Lea Bračko, Helena Skok, Sonja Zidanšek, Marija Kroflič, Marija Pajk, Terezija Podjaveršek, Ana Janežič, Silva Sem, Ljudmila Posnik, Pavla Kajtna, Amalija Roje, Marija Vidic, Angela Basle, Ana Pliberšek, Erna Mlakar, Silva Plevčak, Marg. König, Ema Vanovšek, Roza Cerovšek, Ana Pleterski, Marija Rebevšek, Elizab. Mak, Greti Junger, Dagmar Premšak, Vida Tertnik, Celje; Ivanka Jeršin, Ivica Zgaga; Brigita Avguštin, Gizela Jelenc, Pavla in Poldka Jenko, Cilka Avguštin, Milka Narobe, Vida in Joško Mrak, Stanka Blaznik, Milena Levstek, Marica Hafner, Katka Kalan, Ivana Volčjak, Pavla Jenko, Tončka Poljanec, Marija Balderman, Marija Klobučar, Iva Gosar, Vera Seliškar, Jelka in Marija šuštersič, Marija Demšar, Škofja Loka; Vinko Grile, Trata - Velesovo; Dušan Kokot, Pišce; Slavko Jug, Studenci pri Mariboru; štefica Delakorda, Ložnica pri žaleu; Ivanka šorli, Rupa, p. Kranj; Lizika in Alojzija Peternel, Zg. Roje; Anton Hočever, Ljubljana; Rafael Kos, Sv. Peter; Stanko Novak, Ljudmila Vidovič, Franc Polak, Darko Končar, Adolf Slabe, Ivo Madronič, Voja Mazek, Ivanka Cimerman, Veronika Žakelj, Jožef Zaplotnik, Jožefa Bokalj, Litija; Pavel Ravnikar, Trbovlje.

žreb je prisodil nagrado Jerici Ipavec.

Lea Fatur:

Lisica in volk.

(Medjimurska.)

Šla je lisica, zamesila je iz blata kolače, jih spekla na solncu in namazala z medom. Šla je lisica k ovčarjem in ponujala: »Kupite, bratci, medene kolače! Dajte mi zanje mlado jančko!«

Ovčarji so pogledali kolače in so naščuvali pse na sleparico. Šla je lisica naprej in prišla do govedarjev. Ponujala jim je: »Kupite, bratci govedarji, medenih kolačev, spečenih iz cveta pšeničnega¹! Dajte mi zanje teden starega telička!«

Zapodili so jo tudi govedarji. Šla je lisica in prišla do prašičarjev. Ponujala je: »Kupite, bratci! Dajte mi odojčka²!«

Napodili so jo tudi ti. Šla je in prišla je do konjarjev. Ponudila je kolače in res dobila zanje žrebče, poskočno in mlado. Lisica je tekla po ovinkih domov, nastlala žrebčetu v jerbasu in mu naročila: »Zakleni za menoj! Ne odpri nikomur, dokler te ne pokličem jaz. Po gozdu hodi hudi stric volk, ki bi te požrl.«

»Bom, teta, bom,« je obljubilo žrebče.

Lisica je našela trave in potrkala: »Žrebè žrebiško moje, odpri mi vrata, prinašam ti kruha.« Žrebè je odprlo in se najedlo. Tako je hodila lisica po travo, krmila žrebè, ga pestovala, mu pela stare pesmi in mu pravila pravljice o stricu volku in o stricu medvedu, o veverici, ki živi na drevesih, in o ptičkah, ki letajo pod solnce.

¹ Najlepša moka.

² Pujsek od sesca.

Ko tako neki dan spet žanje travo, pride mimo stari volk Sivec, pozdravi spodobno in vpraša: »Kaj pomeni to, teta lisica? V pratiki ni zapisan post. Mar si prestopila v družbo travojedcev?«

V nepriliki je odgovarjala lisica: »Kurja kost mi je obtičala v želodcu, pa mi je naročil zdravnik jazbec, naj si kuham travo moravo.«

»Ho-ho!« je zmajal volk glavo. »Meni bi šlo bolj v slast stegno mladega žrebeta.« In razširil je strašne čeljusti, da se je umaknila lisica in se zgrozila: »Kak grešnik si ti, stric volk! Bliža se véliki post; pripravi se nanj z molitvijo, ne pa z lakomnimi mislimi.«

»Vem, teta, vem, da si vsa popolna in pobožna,« se je zarežal volk. »Pa kako, da te ni nič k nam v vas? Saj smo si vendar v svaštvu in botrinji.«

Lisica je hitela: »Saj veš, svak volk: delo! Sama sem za vse, odkar so mi raztrgali lovski psi moža in so se mi porazgubili otroci po svetu. Naberi drv in listja, kuri, kuhaj, pospravljaj... Pa še vedno kak siten obisk... Zdaj se mi mudi — imam žehto — rada bi še posušila.«

Naložila je lisica hitro travo v koš in odhitela. Volk se je smejal za njo: »Čakaj, strina lisičica! Bomo že dohnali, za koga žanješ travo.«

Skrivaje se za drevesi je sledil lisici do njenega brloga. Slišal je, kako je poklicala žrebè, in videl je žrebetovo glavico, ko je odprlo. Široko se je zarežal volk: »To je torej tvoje perilo, teta lisica — hej, to bo oblizek!«

Volk je ostal na preži pred lisičinim domom.

Drugi dan je rekla lisica žrebetu: »Ti, vse moje zlato, žrebče ti moje! Tako težko mi je srce, ker sem imela hude sanje: od lovcev se mi je sanjalo in od rajnega moža... Zlato moje žrebè! Ne odpiraj volku! Ne odpiraj, če ne slišiš mojega glasu!« Poljubila je žrebče na čelo in se ozrla nazaj še na vratih.

Kmalu nato je potrkal. Glas je bil kakor lisičin, besede njene. Žrebe je odprlo — volk je zazijal... Ubogo žrebè! Tako nedolžno in mlado! Ostalo ga je samo par koščic. Glavo in repek je pa pustil volk cela in zložil tako v jerbas, kakor da žrebe spi.

Prišla je pred vrata lisica, dvignila smrček v zrak in zastokala: »Po volku diši!« V strahu je potrkala in klicala: »Žrebe — žrebiško!« Pa ni dobila odgovora. Splezala je na drevo in pogledala skozi okno. Videla je, da leži žrebe v jerbasu in razveselila se je, pa trkala in klicala dolgo. Nazadnje je razumela, da vendar ni vse prav... Vlomila je vrata in skočila k jerbasu... »O, milo moje žrebče! Vse zlato moje!« je tožila in dolgo jokala. Poklicala je potem jazbeca in podlasico in naredila lep pogreb in veliko gostijo. Potem se je poslovila od sorodnikov in znancev in povedala, da poroma v Sveto deželo. Poiskala si je pa le drug brlog in čakala, da se bo upal volk spet v gozd.

Šla je neki dan in prišla na kolovoz, po katerem je peljal kmet drva. Kmet je spal. Lisica je skočila na voz in se peljala. Za kratek čas je pojedla kmetu kruh iz torbe in si obesila za vrat sir iz sladke skute. Zavohala je volka, vzela z voza dolgo palico, skočila dol in šla počasi, z upognjeno glavo volku naproti. Volk je bil že ves mršav in sestradan, ker se dolgo ni upal od doma. Delal se je veselega in izpraševal sladko:

»Teta moja ljuba, kam si vendar izginila? Ali je še travo? Kako moram biti ponosen, da imam tako sveto sorodnico! Tudi jaz sem se postil in molil...«

»Bila sem na romanju,« je odgovorila pobožno lisica, »prinesla sem ti tale odpustek.«

Pa mu je dala sir. Volk je samo zazijal, in odpustka ni bilo več. »Dober je bil,« se je obliznil, »kje se dobe taki odpustki — poromam tudi jaz tjakaj.«

»Pridi zvečer k potoku pri mlinu,« mu je naročila.

Brala je bila v pratiki, da bo svetila polna luna. Volk je res prišel k potoku, lisica mu je pokazala luno v vodi: »Vodo moraš popiti, pa dobiš odpustek.« Volk je lokal vodo, pa je ni bilo nič manj. Kmalu je zastokal: »Strina — jaz ne morem več — voda mi sili že iz ušes.«

»Čakaj, zamašim ti jih, le pij naprej!« je rekla lisica in zamazala volku ušesa z blatom.

Kmalu je zastokal: »Ne morem več! Voda mi sili že iz oči!«

»Le pij!« ga je vzpodbujala lisica, »zamašim ti oči.« Zamašila mu jih je z blatom. Volk je lokal, a vode ni bilo nič manj. Zastokal je: »Ne morem več, voda mi teče že iz grla.«

Lisica mu je zamazala gobec z blatom in rekla: »Lačen si, tu v mlinu je pa svatba. Pojdi z menoj!«

Peljala ga je do okna in mu izbrisala malo oči in naročila: »Miza je polna vsega. Stori vse, kar vidiš, da naredim jaz!« Lisica je skočila gibčno skozi okno na mizo, z mize na peč, s peči skozi vrata.

Volk, prepoln vode, je telebnil na mizo in ni mogel naprej. Svatje so pograbili palice in nože in so udrihali in zbadali ter kričali. Volk je klical na premile načine lisico na pomoč: »Ubili me bodo!«

Lisica je gledala pri oknu tepež in se rogala: »Je bila kaj dobra žrebetova pečenka?«

Volk je zatulil: »Pustite mene! Ta pri oknu vam je pobrala lani kure!«

Lisica je zapiskala: »Le dajte ga — ubijte ga! Raztrgal vam je tele!«

Pozabila je pa, da bi zbežala, pa ji je priletelo poleno v glavo. Drugi dan so si pa pravile veverice o nesrečnem koncu volka in lisice.

J. E. Bogomil:

Deset vprašanj.

8. Kaj se najrajši igrate?

Otroci so potrebni tudi razvedrila. Tisti, ki še ne hodijo v šolo, jim je razvedrilo učenje, in tisti, ki že hodijo v šolo, jim je razvedrilo počitek. Razvedrila pa da obojim v obilni meri tudi njih starosti in razmeram primerna igra.

Gorkota vas izvablja iz hiše na prosto. Takrat gredo za vami tudi igre na prosto. Zunaj se poskušate, kdo bolje teče (tek za poskušnjo), kdo bo prej drugega ujel (jastreb in golobi, volk in jagnjeta), poskušate se, kdo je bolj uren in gibčen (miš in mačka), kdo je bolj vztrajen (petelinov boj).

Drugi ljubite bolj mirne igre, pa ugibate, kdo ima kako reč v rokah (prstan skrivati), si nadevate razna imena, ki jih morajo neprisotni igralci pogoditi (angel in hudoba), izmišljuje si dolge besede, v katerih morajo vaši soigralci uganiti vse črke — ako ne, jih obesite »na vislice«. Po mestih morebiti že nekateri poskušate s šahom; na kmetih se pa marsikje igramo s fižoli (volk in ovce, lisica in psi), kar pa tudi zahteva nekaj spretnosti.

Prav prijetne so nekatere računske igre, na primer: iskati število, katero si misliš; iskati iz napovedanih števil rojstni dan ali starost in še marsikaj drugega. Nekaj takih umetnosti iz računstva in še od drugod vam je opisal »Angelček« v letu 1922. in 1923. pod naslovom »Prijetna zabava«. Poiščite si ta dva letnika!

Prav prijetna igra je, na zemljevidu iskati imena vasi, trgov, mest, gorâ, rek in vsega drugega, kar se na zemljevidu najde.

Prijetni igri so namenjene tudi naše uganke tam na zadnjih straneh vsake številke. Le poskušajte se živeti vanje in nikar samo ne stokajte, da je vse pretežko. Začeti je treba pa malo povprašati in gre.

Vemo tudi: dečki ljubite svoje konjičke in se ž njimi igrate. Marsikje imate v navadi, da je eden izmed vas »konj«, drugi pa voznik. Ponekod pripeljete svoje preproste, otroške ali pa tudi otročje vozičke na cesto in sestavite iz njih cel vlak. Deklice se pa rade mudite pri svojih punčkah. Tudi kuhinja vas veseli, zato kuhate in pečete iz gline in blata vsakovrstno pecivo, od najpreprostejšega do najfinejšega. Trgovino ljubite, pa tehtate, merite in prodajate moko in kavo, riž in sladkor — vse narejeno iz pristnega cestnega prahu in obvodnega peska.

Ko pa pritisne mraz, takrat se z igrami tudi vi umaknete pred njim v hišo in tudi v mrzlem zimskem času najdete dovolj razvedrila. Iz lesa si napravite celo zalogo igrač: vozičkov, stolov, mizic in raznega orodja. Prav tako lahko iz papirja nastrižete vse mogoče stvari: živali in rastline.

Če pa mraz le malo odjenja in če sneg z vso silo ne pada, vas pa tudi zima ne more popolnoma zadržati

v sobi. Sanke in sani, drsalke in smuči in kakor se že vsa taka zimska ropotija imenuje, vas tako zapeljivo vabi na klanec in na mlako kakor mestno deco na gladko drsališče in na umetno sankališče. Tudi to razvedrilo vas osveži in okrepi, le Bog vas varuj nesreče: polomljenih udov in razpraskanih obrazov!

Ali bi nazadnje nad vami še malo zaropotali? Ne, ne bomo! Čujemo pa, da ponekod hlepé otroci le po igrah za denar, da za denar tudi že res igrajo, pa da zraven goljufajo, da se nazadnje skregajo in celo stepó. To pa ni lepo. Taka igra ni za razvedrilo in je boljše, da je ni. Važno je tudi to: Pri igrah se morate vesti dostojno in pametnega človeka vredno. Tako vas bo vesel Bog, in odrasli bomo z vami vaših iger veseli.

Božidar:

Legenda o svetem Juriju.

Sveti Jurij je bil doma v Aziji. Ko je bil 20 let star, je grozila domači vasi silna nevarnost. V temni hosti nad vasjo je prebivala strahovita pošast, zmaj, grozen kot sam peklenski satan.

Ta grda žival je napravljala ubogim ljudem veliko škodo. S svojim ogromnim telesom je povaljala vse prelepo žitno klasje po njivah. Vse zrnje je pomečkala in potlačila v prst. Da, še na ovce se je spravila in jih davila in žrla. Tudi ljudi, ki so delali na polju, je v svoji požrešnosti zgrabila in s plugom vred pogoltnila. Noben kmet, noben pastir, nobena žival ni upala več iz vasi.

Matere in dekleta so jokale. Obupane so prosile može in fante, naj se zbero in vsi skupaj gredo nad zmaja.

Pa so se res zbrali v gostilni in pili na dobro zdravje in večji pogum. Nato so pograbili krampe in motike in kose in vile in vriskajoč in pojoč šli v hosto nad zmaja.

Pijani so kričali in izzivali. Grda pošast se je zbudila iz spanja. Leno je zarenčala in zaškripala z zobmi. Ko so junaki to slišali, so pometali kose in motike in vile proč, pa jo ubrali s prestrašnim vpitjem nazaj v vas, v varno gostilno.

Tam so si ohladili svoj silni strah z močnim žganjem in vinom.

»Ali smo ga!« so se bahali. »Samo še enkrat gremo nad zverino, pa bo po njej! Že danes smo ga skoro do mrtvega!«

»Jaz sem ga sunil z vso močjo v rebra,« je vpil lažnivi konjederec.

»Kar smešno je bilo slišati, kako so zmaju šklepetali zobje od strahu!« je visoko piskal krojač.

»Morebiti nam bo ponoči še ušel,« so ugibali drugi.

In ženske so bile silno ponosne na svoje hrabre varuhe.

Medtem, ko so se junaki tako bahali in se legali, je zajahal mladi Jurij belega konjiča. S seboj je vzel dolgo sulico. Pri cerkvi je skočil s konja, ga privezal pri vratih, sam pa je stopil v cerkev, pred oltar.

»Gospod Bog,« je molil, »mi ljudje smo slabi in nič ne zmoremo brez tvoje moči in tvojega blagoslova. Glej, vate zaupam v svoji slabosti. Daj, da zmagam kruto zver, ki nas straši in uničuje!«

In se je globoko poklonil ter zajahal. Z molitvijo na ustnih, povešenih oči je jezdil proti gozdu.

Ko je jezdil mimo gostilne, so pijanci odpirali okna in zbadali: »No, Jurček, no, Jurček!« On je pa preslišal njih sramotenje ter v molitvi, ne v jezi, pregibal svoje ustnice.

Pred hosto se je ustavil. Ganjen se oklene sulice in prosi Boga: »Gospod, ti bodi zdaj pri meni! Ne zapusti me!«

Spodbode konja in drzno skoči v hosto. Zmaj, presenečen, dvigne glavo. Mladeniču pokaže svoje strup bruhajoče žrelo.

Jurij se ga pa ne ustraši. Z vso silo navali nanj. Porine mu sulico globoko noter v odprto žrelo, da ga zabode v srce.

Od bolečin zmaj zarjove in se parkrat prevrže, nato pa obleži mrtev v črni krvi.

Jurij z velikim trudom izpuli sulico iz zmajevega žrela in se vrne domov. V obraz je bled, ustnice mu trepečejo, tako zelo ga je prevzel orjaški boj z zmajem.

Pri gostilni mu trkajo ob okna. »No, Jurček!« Pa samo za hip. Beseda jim zamre, ko opazijo, kako kaplja od sulice črna kri in kako je beli konjiček ves krvav do vratu.

In vsi pridrve iz gostilne in Jurija gledajo in vprašujejo. Jurij pa nič ne odgovori. Molče jezdi do cerkve.

Stopi v cerkev in se zahvali Bogu. Ljudje pa stojijo zunaj cerkve pri okrvavljenem konju. Ko pride Jurij iz cerkve, naprej molči. Odjezdi domov in zapre vrata za seboj.

»Pojdimo v hosto pogledat!« so rekli ljudje.

»Ali si videl, kako je od sulice kapljala kri?« je visoko piskal krojač.

»Ali ste videli, kako je bil konj ves krvav?« se je čudil konjederec.

»Ali ste videli, kako je bil Jurijev obraz bled?« so vpraševali drugi.

Tako so se menili in prišli do hoste. Bali so se in tresli, da nihče ni upal več naprej. Z očmi so bodli v mrak, če se zmaj res več ne giblje. Ko niso slišali ne dihanja ne renčanja, so se upali celo prav blizu, in res — pred njimi je ležal grdi zmaj mrtev, v črni krvi.

Zavriskali so ljudje in šli v vas in zbrali po hlevih dvajset najmočnejših volov. Deset so jih vpregli pri zmajevi glavi, deset pa pri zmajevem repu. Ker so pa voli vlekli vsak na svojo stran, ni šlo naprej. In tudi zmajevo truplo se ni pretrgalo.

Tedaj so odvezali vole pri repu in vse vpregli pri zmajevi glavi. Voli so potegnili, in po grmovju je zapokalo. Mlada drevesca so se lomila, ko so ljudje vlekli velikansko zver iz hoste.

Osem dni so jo potem vozili po sosednjih vaseh in se bahali z njo. Potem so jo potopili v morje.

Od onega dne ni mlademu zmagovalcu nihče več rekel: »No, Jurček!« ampak so vsi s spoštovanjem izrekli: sveti Jurij! Tisti pa, ki so ga hoteli še posebno počastiti, so mu rekli po latinsko: sanctus Georgius.

Fr. Ločniškar :

To vam pravim:

Jutri pride striček,
kupi mi nožiček,
pa bom leske rezal,
butaro povezal.

Pomaranč prinese
boter mi, a rese
si že sam dobim,
jo med leske posadim.

To vam pravim:
z butaro najlepšo
se v nedeljo jaz postavim.

Dva petelina.

Hoj, hoj!

Joj, joj!

Ivan Albreht:

O siroti Zvonki.

Poznate siroto Zvonko?

Vi imate dom, mater in očeta, se ž njima radujete in žalujete. Zvonka pa tega ne more, ne more...

Mamica govori, boža in ljubkuje, Zvonka ne čuje. Vse lepe materine besede so za Zvonko neme.

Zvonka vidi očetove skrbne oči, materine ljubeče oči. Rada bi rekla besedo. Tudi druge otroke vidi, kako gibljejo z ustnami; poskuša še sama, a ne more. Čim odpre usta in hoče kaj povedati kakor drugi otroci, se izvije le nerazumljiv in neprijeten glas iz njenega grla. Starši poslušajo, gledajo in ne razumejo. Tudi Zvonka ne razume. Samo to ve, da je nekaj nedostopnega zanj. Z ročicami kaže, česar ne more povedati z besedo. Pa kakor kaže, ne more pokazati in pojasniti vsega, kar čuti. Zato je žalostna. Skrije se in zajoka, toda niti njen jok ni tak, kakor jok zdravih otrok. — Zvonka je nema in gluha.

Bog ne daj, da bi se norčevali iz nje, kadar jo srečate! Večna Modrost, ki ji je naložila ta težki križ, ve, zakaj ji je potreben. Skušajte jo razumeti in bodite prijazni z njo! Stvarniku pa bodite hvaležni, da vam ni treba nositi takega bremena...

J. E. Bogomil:

Bogek je umrl.

Doma so govorili o cerkvi in o božjem grobu, o lučcah in o cvetju, ki je pri božjem grobu. Vsi so vedeli povedati, kako lepo je pri božjem grobu: Janko in Ivanka, Tonček in Joško.

Cilka je pa kar vlekla na ušesa, in čudno se ji je zdelo: Bogek da bi bil umrl! Saj je tako dober, kakor ji pravi mamica. In sami angelčki mu strežejo! Pa kako ga imajo radi! In v nebesih je; tam pa nobeden več ne umrje. Kako je to čudno! Bogek da je umrl?

In še bolj čudno, da mu nič ne zvoní. Pač nekam strašno, močno ropotá v zvoniku. Morebiti pa tako zvoní, če Bogek umrje?

In spet nova misel: Kaj bo pa, če je Bogek umrl? Kam bo pa ona šla, pa njena mama? Včasih so ji pravili, da gredo pridni otroci k Bogku v nebesa, pa njih dobre mamice tudi. Kako bo pa zdaj?

Morebiti pa le ni umrl?

In napravila se je Cilka sama — pomislite: sama! — v pet minut oddaljeno cerkev, da poizve, kako je z Bogkom, kako bo z njo in z njeno mamo.

Šla je in nikomur ni nič povedala. Videla je potem v cerkvi res veliko cvetja. In kako lepe lučke so gorele: bele, rdeče, zelene, višnjeve...

Cilka je gledala najprej od daleč, od daleč... Šla je potem bliže. Vse je videla, samo Bogka ne. Kdo ve, kje leži? Tu je pa vse drugače kakor pred meseci pri sosedovih, ko je umrl Tinček.

Sama je v cerkvi. Zadnja ženica je odšla od božjega groba. Kaj, ko bi šla zdaj kar prav blizu pogledat? Tista dva moža, ki sta ob božjem grobu, sicer grdo gledata, pa saj bosta šla tudi h kosilu?

Za toliko časa bo malo stopila v stran, da je ne bosta videla. Gre jima za hrbet, noter za cerkvene klopi, sede in čaka...

Pa jo nekaj objame kakor trudnost in onemoglost. Brani se, odpira oči in spet zapira. Zgublja se nekam v temo... Zleze skup. Glava se povesi. Cilka ob božjem grobu za stražnikovim hrbtom zaspi in zasanja.

Ljudje so prihajali in odhajali, in nihče ni videl spečega otroka v cerkvi.

Šele, ko je šel cerkovnik Pavle lučkam prilivat olja, je zapazil zraven božjega groba Cilko. Doma so bili pa že v skrbeh: kdo ve, če niso Cilke vzeli cigani?

Cerkovnik Pavle je še spečo prinesel domov. Sama pa ni dognala, ali je res Bogek umrl.

Fr. Ločniškar:

Pfički.

Čriči, čriči, čriči —
solnčni spet so griči,
pisane livade,
njive posejane,
tolsti v njih črviči:
to za nas bo hrane,
čriči, čriči, čriči!

Senčnati grmiči
dom za naše mlade,
če mordà fantiči
grde so navade,
da se jim ne smili
ptiček v smrtni sili.

Spet bomo valili,
mladi rod učili
letati in peti —
lepo bo na sveti!
Čriči, čriči, čriči —
solnčni spet so griči!

Albin Čebular:

V zeleni vigradi.

Rožice so zacvetele,
drobne ptičke zažgolele,
travica je log pokrila,
ose kotanjice poskrila.

So metuljčki se zbudili,
k rožicam se napotili,
ej, pa tudi hroščki zlati
ostali so na cvetni trati!

Vseokrog brez konca, kraja
dečica vesela raja.

Včeraj skoraj pozabila
na kosilcece je bila!

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Zvonovi, zvonovi in spet zvonovi!
To je bil pred časom pogovor otrok v naši vasi. Nič čudnega! Slišali so, da so jih v livarni že ulili in da pridejo kmalu v zvonik. Nekateri otroci so se še sami spominjali, drugi so pa slišali praviti, kako so stare zvonove za časa vojne vzeli vojaki iz zvonika in jih odpeljali kdo ve kam.

Zdaj so otroci radi postajali pri cerkvi, ogledovali zvonikove line in ugibali, kje in kako pojdejo novi zvonovi v zvonik.

Prišel je potem dan, ko smo dobili z bližnje železniške postaje obvestilo, da je prišel voz, v katerem sta dva lepa zvonova. Drugi dan na to so se vaščani odpravili ponja. Otroci so žalostno gledali pred šolo. Mislili so, da bi se spodobilo, da bi bil ta imenitni dan prost šole. Gospodična učiteljica jim je prigovarjala, da bo na postaji s prekladanjem še obilo dela. Preden pripeljejo zvonove v vas, bo gotovo že konec pouka. Potem jim lahko pojdejo naproti. Otroci so se vdali s tiho željo, da bi bili vendar kmalu prosti.

Šolske ure so bile pa ta dan kakor nalašč dolge, dolge. Otroci so bili vedno bolj nestrpni. Kar je zapel stari zvon, ki je bil ostal še v zvoniku. Pozdravljal je novodošla, ki sta se pripeljala ravno čez mejo duhovnije. Gospodična je končala s poukom. Veselo so se usuli otroci iz šole. Drevé po bregu zvonovoma naproti. Nova zvonova se bleščita v solncu. Mlado ljudstvo ju zvedavo ogleduje in pri tem modruje: »Lepa sta!« — »Velika!«

— »To bosta pela!« — »Kako se bosta razumela s starim?«

Samo po sebi je umevno, da so se otroci med razkladanjem sukali okoli odraslih in jim bili v napotje.

Dan je bil mrzel in vetroven, ko so stavili nova zvonova v zvonik. Pa otrok vendar ni manjkalo zraven! Opazovali so vse prav natanko, kako so napeli vrvi, kako so zvon privzdignili, kako so ga vlekli do lin, kako je šel skozi lino. Srečen je bil tisti, ki je smel kaj pomagati, kaj držati, kaj prinesti!

Zdaj pa še, kako bo z glasom? Treba je čakati, dolgo čakati, da se oglasita nova zvonova. Vsak hoče izreči prvi svojo sodbo. Primerjajo ju z zvonovi bližnjih vasi.

Prišli so prazniki in pritrkovanje. Otroci so poslušali in poslušali...

Pri vas najbrže vsega tega več ni. Zvonovi vise že kdo ve koliko let v zvoniku, in vi se skoro več ne zmenite zanje. In vendar je njih namen, je njih služba častitljiva. Zvonovi vabijo vernike k sveti maši v cerkev. Za mrličem žalujejo in kakor bi jokali pri pogrebu. Če evharistični Jezus zapusti cerkev, da obišče bolnika, je zvon tisti, ki opozori vaščane na to. Nam, Marijinim otrokom, so pa zvonovi tudi radi tega dragi, ker trikrat na dan oznanjajo slavo Marijino in vabijo vernike, naj ž njimi slavé našo nebeško Gospo.

Kako se pa kaj pri vas odzovete temu vabilu zvonov?

Pred leti sem opazoval v nekem trgu ljudi, ki so prišli v nedeljo od desete maše. Daleč iz okolice so prišli, da zadostijo svoji nedeljski dolžnosti. Po svetem opravilu so se ustavili na glavnem trgu in se v gručah pogovarjali. Ko je pa zazvonilo poldne, so vsi utihnili, se obrnili proti cerkvi in molili. Lepo je bilo videti to molečo množico, med katero sem zapazil marsikaterega, ki je k molitvi vpričo drugih pokleknil na tla.

Pa sem videl drugje otroke, ki se niso prav nič zmenili za zvonjenje angelovega češčenja, ali pa se samo odkrili, pa se igrali naprej, in klepetave deklice so med zvonjenjem naprej govorile. Oh, kako je bilo to žalostno!

Mi, Marijini otroci, se nočemo nikoli tako spozabiti! Še več! Ravno ta mesec hočemo resno paziti na to, da

bomo angelovo češčenje z vso potrebno notranjo zbranostjo zmolili. Zato bomo ob zvo-njenju prenehali z delom. Zamislili se bomo v ono sveto zgodbo, ko so poslala nebesa odličnega poslanca, da se pokloni Mariji. Kakor je angel pobožno pozdravil nazareško Devico, tako bomo ponavljali tudi mi nebeški pozdrav. Naša srca morajo prekipevati hvaležnosti do Boga, ker je poslal na svet svojega edinorojenega Sina in nas odrešil pogubljenja, pa nam odprl sveta nebesa.

Za molitev angelovega češčenja dobimo lahko vsaki-krat odpustek 100 dni in enkrat na mesec popolni od-pustek pod pogojem, da prejmemo tudi svete zakra-mente in molimo po namenu sv. očeta. Seveda bi morali za dosego tega odpustka moliti angelovo češčenje kleče. Le v soboto zvečer in v nedeljo ter cel velikonočni čas bi lahko molili stoje.

O velikonočnem času (to je od velike noči do praz-nika presvete Trojice) lahko molimo mesto angelovega češčenja molitev »Raduj se, Kraljica nebeška, ale-luja...«.

Otroci božji! Neposredno pred veliko nočjo smo. Véliki teden skušajte pobožno preživeti! Hodite več kakor navadno v cerkev. Udeležite se svetih obredov tega tedna! Molite križev pot! Sočuvstvijte s trpečim Zveličarjem, da se boste z njim na véliko noč radovali.

Želeč vam prav vesele praznike, vas lepo pozdrav-ljam!

Z ljubim Sinom slednji čas
Marija blagoslavljaljaj vas!

Uganke, skrivalice in drugo.

1. Črkovna podobnica.

Od **E** v **i** **ada** 100'1' ja
o gro b o L @ j ' 1 ' a

2. Posetnica.

Eli Vobkec

V katerem kraju na slovenski zemlji je doma ta gospodična?

3. Črkovnica.

A. Kariž.

		a			Soglasnik,					
		a	a	a	orožje,					
	a	b	b	c	c	mesto v Sloveniji,				
	č	d	d	e	e	mesto v Sloveniji,				
e	e	e	e	e	h	i	i	država v Južni Ameriki,		
i	i	j	j	j	j	j	j	j	l	pregovor,
	l	l	l	l	l	m	m	m		nevaren človek,
	n	o	o	o	o	o	p			del leta,
	p	r	r	r	t					jed,
		t	u	z						pijača,
			z							soglasnik.

Tudi po sredi od zgoraj navzdol berete isti pregovor.

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in se objavljajo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagonetke — v prihodnji številki.

Rešitve 7. številke:

3. Čarobni lik.

1. Črkovna podobnica.

»Vse pride na dan«.

2. Posetnica.

Cerkvenik.

o	t	o	k						
t	r	t	a						
o	t	e	p						
k	a	p	n	i	c	a			
			i	z	a	k			
			c	a	p	a			
			a	k	a	c	i	j	a
						i	v	e	r
						j	e	l	o
						a	r	o	n